

deres Betingelser for Arbejdets Udførelse — Betingelser, der muliggør dem en menneskeværdig Tilværelse.

Hvordan beregner da nu Grossererne deres store Fortjeneste. Hvordan vil Fortjenesten tage sig ud paa Børnebenklæder Nr. 1—2—3? Hovedfortjenesten bliver lagt paa det fra Udlandet indførte Garn — efter kyndigt Udsagn 50 Øre pr. Pd. Derefter „Procenter“ af færdige Varer — efter forskellige indhentede Oplysninger 15—25 Ø. pr. Pd. færdigt Arbejde. Børnebenklæder Nr. 1 med 75 Øre i Strikkeløn giver da en Grossererfortjeneste af mindst 90 Øre, Nr. 2 med en Strikkeløn af 80 Øre giver en Grossererfortjeneste af mindst 110 Øre og Nr. 3 med en Strikkeløn af 85 Øre en Fortjeneste af mindst 137 Øre.

Man husker en saadan „Grosserer-Priskurant“. Arbejdets Løn bliver fastsat efter denne Skala: jo flere Omg., der strikkes, jo flere Pund Garn, der bliver forarbejdet, des mindre bliver Arbejdet forholdsvis betalt, mens Grossererfortjenesten bliver større og større.

Og endda siger vi Tak, vi Arbejdets Kvinder, der bliver budt saadanne Livsvilkaar! Skal vi da aldrig vove at sige andet? Har vi da ikke lidt Omtanke i vort lille Hoved, lidt Energi, lidt Foretagsomhed, lidt sund Menneskeforstand? Kan vi da ikke se og forstaa, at den Dag vi er enige om at sige Slut, den Dag vi er enige om at staa ubrødeligt sammen og hjælpe hinanden, den Dag vi er enige om at handle, den Dag staar vi med Sejren, med Lønnen for vort eget Arbejde i vore egne Hænder.

Se nu blot Trikotagefabrikationen. Fra den første Maske, der bliver strikket, til de sidste, der bliver syet sammen, er Arbejdet udført af Kvindehænder. I hele Virksomheden er kun ansat enkelte Mænd paa de styrende Poster. Disse faa Mænd indtager godt lønnede Stillinger, mens hele Resten, Kvinderne, bliver betænkt som — ja, som førnævnt.

Og her skulde intet kunne forandres, intet reguleres? Paa dette Standpunkt skulde vi fremdeles være at træffe? Paa Landet var egentlig noget af det samme: I det Øjeblik Mejerierne blev et rentabelt Foretagende, da blev de erobrede af Mændene, skønt det er vitterligt den Dag i Dag, at det er Mejersken fuldt saa vel som Mejeristen, der har sin store Andel i vort gode, danske Smør.

Men paa Landet saa vel som i Hovedstaden bøjer Kvinderne sig ydmygt, tier og — takker. Men nu har vi kun aldrig hørt, at Mændene nogen Sinde har faaet Samvittigheds-skrupler, fordi de har erobret „nyt Land“. Men den Dag vi Kvinder vil forsøge at erobre lidt tilbage — ikke Mæn-